

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.281/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. április hó 17. és 30. napjain** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. április hó 30. napján kihirdette a következő

ítéletet:

A csalás büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2013. április hó 29. napján kelt 14.B.271/2011/40. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott büntetését annyiban súlyosítja, hogy őt 2.000.000 (kétfmillió) forint pénzmellékbüntetésre is ítéli.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 5.000 (ötezer) forintonként kell egynapi fogházbüntetésre átváltoztatni. Ha a főbüntetést végre kell hajtani, ennek fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 24.100 (huszonnégyezer-egyszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Székesfehérvári Törvényszék pótmagánvádas eljárásban 2013. április 29. napján kihirdetett 14.B.271/2011/40. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki csalás büntetében (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bek., (2) bek. II. ford. c/ pont, (7) bek. b/ pont) és ezért két év börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását öt évi próbaidőre felfüggesztette.

Az ellene csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bek., (2) bek. II. ford. c/ pont, (6) bek. b/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

A szabadságvesztésbe - végrehajtása elrendelése esetére - beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, emellett rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a pótmagánvádló - a felmentő rendelkezést nem támadva, -a vádlott terhére, büntetésének súlyosítása, végrehajtandó

szabadságvesztés alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentésért, illetve enyhítésért éltek perorvoslattal.

A **pótmagánvádló jogi képviselője** a másodfokú nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta a bejelentett fellebbezést.

Perbeszédében rámutatott, hogy a Székesfehérvári Törvényszék a tényállást felderítette, az ítélet iratellenes megállapítást nem tartalmaz.

Álláspontja szerint az iratok alapján ki kell egészíteni a tényállást azzal, hogy felszámolási eljárás megszüntetését követően a ... Bt tulajdonában lévő szabadegyházi benzinkutat szakértői véleményben megállapított értékének feléért ruházta át a saját maga által Szlovákiában alapított, ottani székhelyű társaságra. Ezt követően pedig 2007. július 16-án a terhelt egy hajléktalannak értékesítette a .. Bt-t is. A fiktív cégértékesítés miatt a Székesfehérvári Rendőrkapitányságon eljárás indult, majd 2008-ban a társaságot törölték a nyilvántartásból.

A ... Bt által korábban üzemeltetett, korábban a vádlott által jegyzett cég a terhelt gyermekeinek tulajdonába került, a szülők haszonélvezeti jogának fenntartásával. Ezt az ingatlant is áron alul értékesítették 2009-ben.

A terhelt cselekmény után tanúsított magatartása is azt erősíti, hogy a családi cselekményt úgy valósította meg, hogy még annak befejezése után is minden vagyontárgyat kimentett, amely a pótmagánvádló igényének érvényesítésére szolgálhatott volna.

A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, a tényállásból helyes következtetést vont le a vádlott büntetőjogi felelősségére és a cselekmény jogi minősítése is helyes.

A büntetés kiszabása körében súlyosító körülményként kérte figyelembe venni a vádlott személyiségét, valamint a vagyon elleni, különösen a csalással elkövetett bűncselekmények köztudomásúan jelentős elszaporodottságát.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés törvénysértően enyhe, nem tükrözi a cselekmény tárgyi súlyát, a vádlott társadalomra veszélyességét, a bűnösség fokát, az enyhítő és súlyosító körülményeket.

Az enyhítő körülményként értékelt bűnösségi tényezők közül vitatta a büntetlen előélet és a hanyatlással nem járó idős kor jelentőségét, továbbá a részbeni beismerő vallomás szerepét, mivel a vádlott máig vitatja, hogy kapott-e egyáltalán és hogy milyen összegben kölcsönt.

A jelentős időmúlással kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint akkor van jelentősége, ha eléri vagy meghaladja az elévülési időt, ami a jelen esetben még most sem következett be.

Az elsőfokú bíróság az általa figyelembe vett folytatólágosságnak, a kitartó, fondorlatos, gátlástalan elkövetésnek nem tulajdonított kellő súlyt.

Indítványozta a Székesfehérvári Törvényszék ítéletének a Be. 372. § (1) bekezdése szerint a büntetést kiszabó részében történő megváltoztatását és az eltúlzottan enyhe büntetés helyett, az ítélkezési gyakorlathoz igazodó, a középértékhez jobban közelítő, hosszabb tartamú letöltendő szabadságvesztés kiszabását.

Amennyiben a büntetés mértéke tekintetében helybenhagyná az elsőfokú ítéletet, akkor végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzését kérte.

A terhelt idős korára figyelemmel eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, azaz börtön helyett fogház fokozat meghatározását azzal, hogy a terhelt büntetése kétharmad részének kiállása után feltételes szabadságra bocsátható, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A **védő** ugyancsak fenntartotta a bejelentett fellebbezést.

A másodfokú nyilvános ülésen elsődlegesen továbbra is a vádlott felmentését, másodlagosan büntetésének enyhítését, harmadsorban eljárási szabálysértésre hivatkozással az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az átvételi elismervények nem bizonyítják a kért kölcsönösszegek átvételét és életszerűtlen, hogy a pótmagánvádló a korábbi, kifizetetlen kölcsön után ilyen összegekben, további kölcsönt nyújtott volna. Nem vizsgálták az eljárás során azt sem, hogy miből tudott a pótmagánvádló ilyen összegű pénzt kölcsönözni, s a sértett nem igazolt olyan fedezetet, amiből a kölcsönöket biztosíthatta. A jogerős polgári ítélet megállapításai a büntetőtanácsot nem kötik, a büntetőeljárás során felvett bizonyítás anyaga pedig minden kétséget kizáróan nem támasztja alá a terhelt bűnösségét, ezért a vádlott védekezésére, következetes tagadó vallomásaira tekintettel elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bebizonyítottság hiányában felmentését indítványozta.

A pótmagánvádló súlyosítás iránti fellebbezését alaptalannak ítélte. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem mentené fel a terheltet, a közel tízéves időmúlásra és a vádlott idős korára tekintettel a büntetés enyhítését kérte.

A **vádlott** felszólalásában egészségi állapotának romlásáról szólt, ezt meghaladóan korábbi védekezését ismételte meg. Az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A súlyosítást célzó perorvoslat alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezések alapján a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján, a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint felülbírálta a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során a perrendi szabályokat megtartotta, a törvényszék elnöke által 2013. április 2. napján elrendelt soronkívüli elbírálást biztosítva.

A megismételt eljárás során a tanács összetételében (az eljáró ülnök személyében) kétszer következett be változás. A törvényszék a Be. 287. § (3) bekezdése szerint a tárgyalást - annak anyagát felolvasással ismertetve (Be. 287.§ (4) bekezdése) - mindkét alkalommal megismételte. Az ismertetést követően a tanács elnöke az ügyészt, vádlottat és védőt figyelmeztette, hogy az ismertetésre észrevételt tehetnek és annak kiegészítését is kérhetik, ezzel azonban az arra jogosultak egyike sem élt. *(2012. június 4. napján - 22./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv és 2013. április 29. napján 40./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv)*

Emiatt a törvényszék szükségtelenül sorolta fel határozata rendelkező részében a más összetételű tanácsban, korábban tartott valamennyi érdemi tárgyalás határnapját, ugyanakkor eljárásában a védő által kifogásolt eljárási szabálysértés nem valósult meg.

A kihallgatott személyeket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette.

Eljárási hibát annyiban vétett, hogy ügydöntő határozatának a pótmagánvádló távollétében történt kihirdetését követően tévesen biztosított a pótmagánvádló jogi képviselőjének a nyilatkozattételre háromnapos határidőt. Ezzel összhangban a pótmagánvádlóval a távollétében kihirdetett ügydöntő határozatot annak írásbafoglalása után - a Be. 262. § (4) bekezdésének megfelelően - kézbesítés útján anélkül közölte, hogy a fellebbezési jogosultság tekintetében (a perorvoslat előterjesztésének módjáról és határidejéről) tájékoztatást adott volna.

A jogorvoslati nyilatkozat megtételére háromnapos határidő fenntartására a Be. 325.§ (1) bekezdése kizárólag a fellebbezési joggal bíró (Be. 323.§ (1) bek.) és az ügydöntő határozat kihirdetésekor jelenlévő személyeket jogosítja fel.

A Be. 324. § (1) bekezdés c/ pontja értelmében az elsőfokú bíróság ítélete ellen a pótmagánvádlót illeti meg fellebbezési jog, a pótmagánvádló jogi képviselőjének önálló fellebbezési joga nincs, ekként nyilatkozattételre három napot sem tarthat fenn.

A pótmagánvádló a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata szerint az ügydöntő határozat kihirdetését követően jogi képviselőjével konzultált és őt fellebbezési szándékáról tájékoztatta. Ebből adódóan a pótmagánvádló jogi képviselője három napon belül (41./ sorszám alatt) a pótmagánvádló fellebbezését jelentette be, így - a bíróság téves tájékoztatása miatt, annak ellenére, hogy a pótmagánvádló számára a bejelentésre biztosított határidő ekkor még meg sem nyílt, - a fellebbezés arra jogosulttól származó, hatályos jogorvoslatnak tekintendő.

A bizonyítékok teljeskörű mérlegelésével megállapított tényállás hiánytalan, emiatt a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A másodfokú bíróság Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján történeti tényállást csupán azzal egészítette ki, hogy:

- a polgári perben jogerősen megállapított kártérítés végrehajtása iránt- annak várható eredménytelensége miatt - a pótmagánvádló végrehajtási eljárást nem kezdeményezett;
- és a bűncselekménnyel okozott kárból a vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetése óta sem térített meg semmit.

Az elsőfokú eljárásban a törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, s a tárgyalás eredményeként hiánytalanul feltárta a releváns tényeket.

Az elsőfokú bíróság által megfelelő indokkal elutasított bizonyítási indítványát - annak adóhivatal által történő igazolása iránt, hogy a pótmagánvádló rendelkezhetett-e olyan összegű pénzzel, amit kölcsönadott, - a vádlott a másodfokú bíróság előtt is előterjesztette.

Az ítéletábra egyetértett a törvényszék érvelésével, miszerint ez nincs kihatással a vádlott büntetőjogi felelősségére, így szükségtelen. Ezért a másodfokú bíróság is elutasította a vádlott nyilvános ülésen előterjesztett, az elsőfokú bíróság által már kellő indokolással elutasított bizonyítási indítványát.

A fenti kiegészítéssel a tényállás hiánytalan és a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó.

A törvényszék a szükséges körben beszerzett bizonyítékokat összevetette a vádlott elkövetést tagadó védekezésével, s a bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége eredményéről részletesen számot adott. Logikus érveléssel állapított meg tényállást, amelynek alapját a pótmagánvádló magánszemély által adott kölcsönökről a sértett állítását alátámasztó, a vádlott kézírásával készült átvételi elismervények képezik, amelyekkel összhangban állnak ... tanúk vallomásai, az írásszakértői szakvélemény és a betéti társaság terheit igazoló, valamint felszámolásával kapcsolatos okirati bizonyítékok is.

Helytállóan vetette el a törvényszék a vádlottnak az eljárás során jelentős tények körében többször módosított védekezését, mivel a fentiekből adódóan igazolást nyert, hogy megtévesztő szándékkal, a teljesítés szándéka nélkül kért kölcsönöket - mivel egyrészt nem volt olyan vagyona, amiből tartozásáért helyt állhatott volna, másrészt az utolsó alkalommal az általa vagyoni helyzetének rendezése érdekében kért pénzt sem arra fordította, amire kérte.

Ezért a tényállást és az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok - a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően, 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvényre figyelemmel (mind az elkövetéskor, mind a jelenleg hatályos büntető törvénykönyv 2. §-a alapján) a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy van-e az új törvénynek visszaható hatálya és az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell-e alkalmaznia.

Főszabály szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény akkor alkalmazandó, ha a cselekmény nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény büntetési tételének keretei változatlanok: az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (a 138/A § d/ pontjára figyelemmel) a 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bek. c/ pontjára figyelemmel a (7) bek. b/ pontja szerint minősülő csalás büntette esetén ugyanúgy öt évtől tíz évig terjedő büntetési tételkeretet határoz meg, mint a 2012. évi C. törvény (a 459.§ (6) bekezdésére figyelemmel) a 373.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés bc/ pontjára figyelemmel a (6) bek. b/ pontjában foglalt vagyon elleni bűncselekmény.

Megváltoztak azonban a büntetés kiszabásának elvei: míg az 1978. évi IV. törvény 83. § (1) bekezdése szerint a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a

törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez, - a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdése határozott ideig tartó szabadságvesztés esetén a büntetési tétel középértékét (a büntetési tétel alsó és felső határa összegének felét) tartja irányadónak.

Az enyhítő szakaszt illetően az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b/ pontja és az ezzel egyező 2012. évi C. törvény 82.§ (2) bekezdés b/ pontja egyaránt legkevesebb kétévi szabadságvesztés kiszabására nyújt lehetőséget, ha a büntetési tétel alsó határa ötévi szabadságvesztés.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata is egyaránt börtön. (régi Btk. 43.§ a/ pontja, új Btk. 37.§ (2) bek. a/ pontja)

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy szigorúbb végrehajtási fokozat meghatározását mindkét törvény biztosítja. (az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése, a 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdése)

A feltételes szabadságra bocsátást illetően az 1978. évi IV. törvény 47. § (1) és (2) bekezdése szerint (a bíróság kizáró rendelkezése hiányában) a büntetés-végrehajtási bíró a határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítéltet börtönben végrehajtandó büntetése legalább háromnegyed részének, fegyházban végrehajtandó büntetése legalább négyötöd részének kitöltése után bocsátja feltételes szabadságra, ha - különösen a büntetés végrehajtása alatt tanúsított kifogástalan magatartására és arra a készségére tekintettel, hogy törvénytisztelő életmódot fog folytatni - alaposan feltehető, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül is elérhető.

Ezzel szemben a 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt. A (2) bekezdés értelmében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetén háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

E tekintetben az új törvény enyhébb rendelkezéseket tartalmaz, amikor rögzíti, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját ügydöntő határozatában a bíróság állapítja meg, ezáltal a feltételes szabadságra bocsátás a büntetés kiszabásának részévé vált. Az új jogszabály szerint a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához, hanem a terhelt előéletéhez igazodik, amely szerepet kap a büntetés kiszabása során. (2012. évi C. törvény 38.§ (2) bek. a/ és b/ pontjai)

Határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés - a Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013.(X.14.) számú véleménye

szerint is, - a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása - enyhébb elbírálás címén - alapot ad a módosító törvény alkalmazására.

A bűncselekményt haszonszerzés céljából elkövető, megfelelő jövedelemmel vagy vagyonnal rendelkező személynél a pénzmellékbüntetés alkalmazását az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény 64. § (1) bek. a/ pontja kötelezővé teszi.

Ennek kereteit tízezer forinttól tízmillió forintig terjedő keretben (ezertől tizenötezer forintos átváltási kulcs mellett) határozza meg.

A 2012. évi C. törvény 33.§ (3) bekezdése megengedi a pénzbüntetés szabadságvesztés melletti kiszabását és az 50.§ (2) bekezdése előírja, hogy akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt, határozott tartamú szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni.

A pénzbüntetés napi tételeinek száma 30-tól 540-ig, egy napi tétel összege pedig ezertől ötszázezer forintig terjedhet. (50.§ (3) bek.)

A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztését legfeljebb két évi tartamnál mindkét törvény lehetővé teszi, különösen ha az elkövető személyi körülményeire figyelemmel a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, továbbá a próbaidő alsó és felső határa is megegyezik. (1978. évi IV. törvény 89. § (1)-(2) bekezdései - 2012. évi C. törvény 85. § (1)-(2) bekezdései)

Az előbbiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a középértékű büntetést nem ellensúlyozza a feltételes szabadság tekintetében enyhébb (ténylegesen csak a felfüggesztett büntetés végrehajtásának elrendelése esetén irányadó) rendelkezés, így a vádlottra összehatásában az elkövetéskori büntetőtörvény kedvezőbb, ezért a másodfokú bíróság vele szemben (a törvényszékekkel egyezően) az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.

Az ügyben a pótmagánvádló jogi képviselője által pontatlanul megfogalmazott feljelentés miatt nem látott az ügyész a vádemelésre alapot, annak ellenére, hogy a pótmagánvádló a kölcsönök átadásakor nem tudott a vádlott terhessé vált anyagi hátteréről, mivel ezzel kapcsolatban őt a terhelt félrevezette. A nyomozás megszüntetése adott lehetőséget a pótmagánvádas eljárás lefolytatására.

A Btk. 318. §-ának (1) bekezdésében meghatározott csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz.

A törvényszék körültekintően vizsgálta a terhelt és vele élő házastársa jövedelmi és vagyoni viszonyait és helytállóan állapította meg tényként, hogy a terhelt anyagi helyzete a 2004. év végére megromlott, ingatlanukat nagy összegű banki kölcsöntartozás terhelte, az általa irányított betéti társaság pedig veszteségesen működött. Ennek ellenére a vádlott - a korábbi sikeres üzletasszony látszatát fenntartva, - különböző indokokra hivatkozással 64,5 millió forint összegű kölcsönt

vett fel a pótmagánvádlótól. Tisztában volt azzal, hogy anyagi helyzete a visszafizetést nem teszi lehetővé és a kölcsön felvételével nem csupán észszerűtlen üzleti kockázatot vállalt, miként annak visszafizetésében sem üzleti nehézségek akadályozták, - hanem kétséget kizáróan megállapítható nála a jogtalan haszonszerzési törekvés és a károkozási szándék is. Következésképpen hitelezőjét jogtalan haszonszerzés végett ejtette tévedésbe és ezzel kárt okozott, mivel a tartozását egyáltalán nem fizette vissza.

Megvalósítja a csalás büntettét, ha a terhelt az anyagi helyzetének súlyos megromlása ellenére sikeres üzletemberként állítva be magát - különböző indokokra hivatkozva - olyan nagy összegű kölcsönöket vesz fel, amely ügylet megkötése időpontjában is tudja, hogy nincs reális lehetősége a kölcsön visszafizetésére. (BH 95/2000.)

Az előbbi következtetés helyességét támasztja alá egyébként az a tény is, hogy a terhelt az utoljára (helyzete banki kölcsönnel történő konszolidálására) felvett kölcsönt sem a felvételkori megállapodásukban megjelölt célra fordította, továbbá, hogy amikor bevételekre tett szert, kölcsöneinek részbeni törlesztése helyett azt saját céljaira fordította. Ebből pedig az következik, hogy nemcsak módjában, szándékában sem állt a kölcsönök visszafizetése.

A törvényi tényállási elemek megvalósításával a bűncselekmény befejezetté vált.

Azzal is egyetértett a másodfokú bíróság, hogy a terhelt ugyanolyan jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekedett és egyes cselekményeit azonos sértett sérelmére, viszonylag rövid időközökben, többször valósította meg. Ekként a Btk. 12. §-ának (2) bekezdése szerint a folytatólagosság egységébe tartozó részcselekményeit a vádlott a Btk. 137. § 9./ pontjában írtak szerint, j üzletszerűen követte el. A csalási cselekmény Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bek. c/ pontjára figyelemmel - a Btk. értékhatárookra vonatkozó 138/A § d/ pontjában írt rendelkezésének megfelelően - a (7) bek. b/ pontja szerinti minősítése szintén törvényes.

Az elsőfokú bíróság által túlnyomórészt helyesen feltárt bűnösségi tényezők közül mellőzte a vádlott részbeni beismerő vallomását, mivel a vádlott kétségbe vonta, hogy az általa írásban elismert kölcsönöket valóban felvette, illetve az egyes kölcsönök összecszerúságát is vitatta.

A Székesfehérvári Törvényszék által - a Btk. 87.§ (2) bek. b/ pontjában foglalt enyhítő rendelkezés kimerítő alkalmazásával - kiszabott és a törvényben meghatározott maximális próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés a vádlott idős korára és a vádlottnak fel nem róható időmúlásra tekintettel törvénysértően enyhének nem tekinthető. Nála végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása túlmenne a büntetés célján és aránytalanul súlyos joghátrányt eredményezne.

Ezért a másodfokú bíróság a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés büntetés és próbaidő tartamát egyaránt érintetlenül hagyta.

A súlyosítást célzó fellebbezés keretében azonban vizsgálta a pénzmellékbüntetés kiszabásának lehetőségét.

A vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata értelmében vagyoni helyzetében nem állt be változás, azaz továbbra is egy Szlovákiában bejegyzett gazdasági társasággal rendelkezik.

A Btk. 64. § (1) bek. a/ pontja értelmében a bűncselekményt haszonszerzés céljából elkövető, megfelelő vagyonnal rendelkező személynél kötelező pénzmellékbüntetést alkalmazni.

A másodfokú bíróság annak érdekében, hogy a vádlottat a jövőben hatásosabban visszatartsa bűncselekmények elkövetésétől - a Btk. 64.§ (2) bekezdésében szabott keretben meghatározott - kétmillió forint pénzmellékbüntetésre is ítélte őt.

A pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére - a Btk. 65. § (1) bekezdése szerint -rendelkezett annak ötezer forintonként egy-egy napi fogház fokozatú szabadság-vesztésre változtatásáról.

Ha a főbüntetést végre kell hajtani, úgy - a Btk. 65. § (2) bekezdése alapján - a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés átváltoztatására is a börtön fokozat az irányadó.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a vádlottat érintően a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a büntetést kiszabó részében megváltoztatta, büntetését súlyosította, - ezt meghaladóan a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült fel bűnügyi költség viselésére a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

A másodfokú ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. április hó 30. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sebe Mária s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2013. április hó 29. napján kelt 14.B.271/2011/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.281/2013/8. számú ítéletében írt változtatással 2014. április hó 30. napján jogerőre emelkedett és - a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével - végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. április hó 30. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

